

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2009, č.j. 10 Ca 312/2008 - 36,

t a k t o :

Věc **se vrací** k projednání a rozhodnutí sedmému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. 2008/1046/FOL/ČTV, č. j. sot/6364/08, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 200 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v relevantním znění (dále jen „zákon o vysílání“), bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost, čímž měla žalovaná spáchat správní delikt podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání. Skutková podstata tohoto správního deliktu byla podle žalované naplněna tím, že žalobkyně odvysílala dne 10. 1. 2008 v pořadu Události a dne 13. 1. 2008 v pořadu 168 hodin záběry týrání nezletilého chlapce, k němuž došlo v rámci tzv. kuřimské kauzy. Odvysílané záběry žalovaná popsala takto: „Černobílé amatérské záběry nahého klečícího chlapce v komoře, který má svázané ruce, je zabírán ve chvíli, kdy se snaží pozřít potravu, při levém kraji obrazu je vidět část ruky dospělé osoby, která chlapci nevybíravým způsobem podává další sousto. V dolní části obrazu běží text: »Bud' ticho a žer! To tady nebude!«“ V pořadu Události dne 10. 1. 2008 moderátor pořadu informuje o tom, že B.

Š., korunní svědkyně v případě týrání dvou chlapců v Kuřimi, je ve vazbě. Reportáž přibližuje divákům osobu B. Š., vystupující nejprve jako A. a posléze v Norsku jako A1. V reportáži byly použity zmiňované záběry týraného chlapce. Reportér dodává, že hrůzné záběry nahého, svázaného a týraného chlapce spustily loni v květnu lavinu vyšetřování. Tématem reportáže odvysílané dne 13. 1. 2008 v pořadu 168 hodin je osoba B. Š., do reportáže byla převzata část jejího rozhovoru pro Lidové noviny. V reportáži byly opět použity záběry týraného chlapce z Kuřimi. Reportér k záběrům dodává, že B. Š. je také svědek. Zažila trýznění dětí v Kuřimi, možná byla také týrána, teď by o tom měla promluvit.

2. Žalovaná neměla pochyby o tom, že zmiňované záběry zobrazovaly těžké tělesné a duševní utrpení chlapce snižující lidskou důstojnost a že tyto záběry žalobkyně použila bezdůvodně. Žalovaná zdůraznila, že uvedené pořady nebyly první informací o dané kauze, nebyly také vysílány poprvé, nyní byly vysílány výhradně v souvislosti s osobou B. Š., a to s jejím zadržením a výsledkem. Podle žalované tyto záběry neměly žádnou informační hodnotu a byly do vysílání opakovaně zařazeny zcela zbytečně. Vyznění pořadů by bylo shodné, i kdyby do něj tyto záběry zařazeny nebyly.

3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 2. 6. 2009, č.j. 10 Ca 312/2008 - 36, zamítl. Městský soud se v podstatě s uvedeným hodnocením žalované ztotožnil a nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž bylo odvysílání daných záběrů důvodné, neboť sloužilo veřejnosti k rychlé identifikaci kauzy týrání dětí v Kuřimi, s níž měla osoba B. Š. přímou souvislost. Podle městského soudu naopak nelze akceptovat, aby záběry osmiletého chlapce v pozici, která zjevně ponižuje jeho lidskou důstojnost, byly použity pouze k rychlé identifikaci kauzy veřejností. Takový účel závažného porušování základních práv chlapce chráněných Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) není vůbec přípustný.

4. Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž mj. namítá, že odvysílání uvedených záběrů nebylo bezdůvodné. Osoba B. Š., o níž oba pořady informovaly, měla přímou souvislost s kuřimskou kauzou a právě na základě záběrů týraného chlapce, jak výslovně uvádí doprovodný komentář, bylo zahájeno vyšetřování této kauzy. Stěžovatelka tedy nesouhlasí se závěrem městského soudu, že tyto záběry neměly žádnou vypovídací hodnotu. Pro komplexní posouzení věci a celkové vyznění reportáže je podle stěžovatelky také důležité, v jakém kontextu, resp. s jakým komentářem byly předmětné záběry do pořadů zařazeny. Právě způsob zobrazení provozovatelem televizního vysílání má zásadní vliv na působení jednotlivých záběrů na diváky. V daném případě stěžovatelka výrazně ovlivnila vyznění reportáže odsuzujícím komentářem. Stěžovatelka má tedy za to, že odvysíláním uvedených záběrů nedošlo ke spáchání správního deliktu, neboť tyto záběry byly použity v souvislosti s informací o dalším vývoji trestního řízení a v kontextu, že „zlo musí být potrestáno“. Zásadní význam pak má to, že stěžovatelka obsah předmětných záběrů odsoudila.

5. Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s rozsudkem městského soudu.

II.

Důvody postoupení věci rozšířenému senátu

6. Sedmý senát Nejvyššího správního soudu při předběžné poradě o podané kasační stížnosti dospěl k závěru, že hodlá zaujmout odlišný právní názor, než k jakému dospěl osmý senát téhož soudu v rozsudku ze dne 13. 4. 2010, č.j. 8 As 33/2010 - 128.

7. V uvedené věci rozhodoval osmý senát o kasační stížnosti společnosti CET 21 spol. s r.o. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2009, č.j. 10 Ca 5/2009 - 71, jímž byla zamítnuta žaloba uvedené společnosti proti rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. 2008/1045/FOL/CET, č.j. fol/7405/08. Tímto rozhodnutím žalovaná uložila společnosti CET 21 spol. s r. o. pokutu v celkové výši 600 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost, čímž měla být naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání. Protiprávní jednání společnosti CET 21 spol. s r. o. podle žalované spočívalo v tom, že odvysílala ve dnech 9. až 20. 1. 2008 na televizním programu Nova celkem šestkrát záběry týraného chlapce z Kuřimi, a to v pořadech Odpolední televizní noviny, Televizní noviny a Střepiny.

8. Zmiňovaným rozsudkem ze dne 13. 4. 2010, č.j. 8 As 33/2010 - 128, osmý senát Nejvyššího správního soudu kasační stížnost společnosti CET 21 spol. s r. o. zamítl. Osmý senát zdůraznil, že zákonná povinnost bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost představuje jeden z legitimních cílů omezení svobody projevu a práva na informace, které jsou jinak zaručeny čl. 17 Listiny, čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech nebo čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Svoboda projevu není v žádném demokratickém právním státě absolutní kategorií, ale může být omezena zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné mj. pro ochranu práv a svobod druhých. V daném případě jde zejména o právo na zachování lidské důstojnosti zaručené mj. v čl. 10 odst. 1 Listiny. Při hodnocení střetu těchto dvou základních práv se test proporcionality musí soustředit právě na pojem „bezdůvodně“ obsažený v § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. Tento pojem je třeba posuzovat přísně objektivně, v souladu s jeho obecným jazykovým významem.

9. Osmý senát měl za to, že v jím posuzované věci byly záběry týraného chlapce vysílány bezdůvodně. Stalo se tak opakovaně v pořadech, které se zabývaly primárně zadržením B. Š. v Norsku. Pro opakované odvysílání záběrů týraného chlapce, které již byly jednou vysílány v roce 2007, nebyl dán důvod, jejich nezařazením by se podstata vysílaných pořadů ani kvalita poskytovaných informací nezměnila. Záběry byly použity pouze pro dramatické dokreslení informací o B. Š. Taková motivace však nezakládá důvodnost odvysílání těchto záběrů. Náležitý kontext poskytovaných informací mohl být jistě předestřen způsobem nezasahujícím opětovně do základního práva týraného chlapce na lidskou důstojnost.

10. Sedmý senát usnesením ze dne 5. 8. 2010, č.j. 7 As 2/2010 - 83, rozhodl o postoupení věci rozšířenému senátu. Sedmý senát uvádí, že se s osmým senátem ztotožňuje

v obecných východiscích, tedy v tom, že svobodu projevu lze za určitých podmínek omezit kvůli zachování lidské důstojnosti a že takovým důvodem může být zájem vyjádřený v § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání, aby nebyly bezdůvodně zobrazovány osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Sedmý senát ovšem nesouhlasí se závěrem osmého senátu, že odvysílání záběrů týraného chlapce bylo bezdůvodné.

11. Sedmý senát připomíná, že svoboda projevu patří k nejdůležitějším politickým právům, přičemž zahrnuje i možnost informovat o jevech nahlížených jako extrémní, společensky nežádoucí, kontroverzní. Sedmý senát zdůrazňuje roli sdělovacích prostředků v demokratické společnosti, včetně role veřejnoprávních médií. Informace vysílaná sdělovacími prostředky je svou povahou zpravidla selektivní a kontextuální. Pokud jde o informaci o události extrémní, vybočující z obvyklých mezí, bylo by zkreslením této informace, pokud by její extrémní povaha byla potlačena. Bezdůvodným proto nebude zobrazení osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení tehdy, budou-li takové záběry nezbytné pro pravdivé informování o události a jejích souvislostech. Sedmý senát dále uvádí příklady, kdy zobrazení umírání nebo lidského utrpení nebude a kdy naopak bude podle jeho názoru nezbytné (informace o smrtelné dopravní nehodě na straně jedné a informace o mimořádně závažných teroristických útocích nebo o vyhlazovacích táborech nacistického Německa, pracovních táborech v Sovětském svazu či o polpotovské genocidě v Kambodži na straně druhé). Drastické záběry lidí vystavených masovému průmyslovému vraždění v totalitních režimech budou nezbytné, neboť bez tohoto brutálního obsahu by událost, o níž jde, byla zlehčována, tedy „učiněna laskavější“, než jaký byl skutečný stav. I zobrazování těchto mimořádných událostí se ovšem musí dít způsobem, aby nebyla snižována lidská důstojnost, tedy striktně za účelem pravdivého informování a s nejvyšším úsilím o zachování soukromí a anonymity zobrazovaných osob.

12. V případě kuřimské kauzy se podle sedmého senátu nejednalo o „běžné“ zneužívání malého dítěte, ale o případ zcela ojedinělý zvrhlostí, systematickostí a nelidskostí týrání. Z hlediska kontextuálního není skutečným jádrem kauzy měnění identity B. Š. ani její ukrývání se v cizině ani pseudonáboženská či sektářská povaha dané skupiny lidí, nýbrž právě fakt, že tato skupina systematicky, brutálně a dlouhodobě týrala malé dítě a že tato skutečnost pouze díky šťastné shodě náhod vyšla najevo. Záběry týraného dítěte tedy vypovídají o základní podstatě dané kauzy, bez jejich explicitnosti by bylo obtížné tuto kauzu odlišit od tzv. běžných případů zneužívání dětí. Proto jejich odvysílání za předpokladu, že způsob zobrazení nesníží lidskou důstojnost dítěte, v zásadě nelze považovat za porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání. Porušením tohoto ustanovení není ani odvysílání těchto záběrů s určitým časovým odstupem od okamžiku, kdy vyšly najevo, děje-li se tak v pořadí sumarizujícím určitý další vývoj v dané kauze v souvislosti s odhalením pobytu B. Š. v zahraničí a s jejím návratem do ČR. I při informování o kauze s odstupem je třeba její mimořádnou povahu zdůraznit.

III.

Vyjádření účastníků řízení k předložení věci rozšířenému senátu

13. Stěžovatelka ve vyjádření k předložení věci rozšířenému senátu uvádí, že odvysílání předmětných záběrů nebylo případem, na který se vztahuje zákonné omezení svobody projevu. Podle stěžovatelky bylo odvysílání těchto záběrů důvodné a navíc způsob zobrazení nesnižoval lidskou důstojnost. Stěžovatelka se plně ztotožňuje se závěry sedmého senátu a mj. zdůrazňuje, že rozostřením obrazu v oblasti obličeje chlapce chránila jeho identitu. Záběry byly vybrány tak a v takovém rozsahu (5 sekund), aby šetřily osobnost dítěte a zároveň v nezbytně nutné míře a na nezbytnou dobu sloužily veřejnosti k jednoznačné a okamžité identifikaci ojedinelé kauzy a zdůraznily její extrémní povahu.

14. Žalovaná po předložení věci rozšířenému senátu zaslala Nejvyššímu správnímu soudu usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2036/10, jímž Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost proti rozsudku osmého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4. 2010, č.j. 8 As 33/2010 - 128, který je nyní napaden sedmým senátem v rozšířeném senátu. Ústavní soud shledal zjevně neopodstatněným stejně i s tím spojený návrh na zrušení výše uvedených ustanovení zákona o vysílání. Žalovaná žádá, aby rozšířený senát vzal toto usnesení Ústavního soudu v potaz při svém rozhodování.

15. Ústavní soud ve zmiňovaném usnesení konstatoval, že Nejvyšší správní soud dostal své povinnosti, když se ve svém rozhodování ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva zabýval rovněž otázkami, zda omezení výkonu práva na svobodu projevu a šíření informací, které je bezesporu jedním z nejdůležitějších základů demokratické společnosti, je v souladu s „naléhavou společenskou potřebou“ a je „přiměřené sledovanému legitimnímu cíli“. V odůvodnění ústavní stížností napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud vysvětlil, z jakých důvodů shledal správnost aplikace ustanovení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání na projednávaný případ a zdůraznil, že společnost CET 21 spol. s r.o., ačkoli na tuto skutečnost již dříve byla upozorněna, opakovaným zařazováním záběrů týraného chlapce z Kuřimi do pořadů přinášejících informace o zadržení B. Š. porušila jednu ze základních povinností provozovatele vysílání bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému či duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Takové záběry týraného nezletilého chlapce, vysílané jen jako určité „doplnění“ informací o B. Š., časově následující po téměř roce a půl od získání těchto záběrů, nemohlo podle Ústavního soudu přinést divákům žádné nové poznatky, které by již nebyly dlouhodobě známy, a tedy tyto záběry nijak neodůvodňovaly jejich opakované zařazení do vysílání ve spojitosti s informacemi jinými. Citované ustanovení zákona o vysílání legitimním způsobem na základě veřejného zájmu na ochraně práv druhých omezuje právo na svobodu projevu a právo na informace, což je zcela v souladu s článkem 17 odst. 4 Listiny. Podle Ústavního soudu nelze zpochybnit správnost závěru Nejvyššího správního soudu, že úmyslem zákonodárce v souladu s článkem 10 Úmluvy bylo upřednostnit poskytnutí ochrany právu na zachování lidské důstojnosti před právem na svobodu projevu. Opětovným zařazováním záběrů týraného chlapce z Kuřimi do vysílání nebyl naplněn veřejný zájem na zveřejnění poznatků či informací.

IV.

Pravomoc rozšířeného senátu k rozhodnutí

16. Rozšířený senát v první řadě zkoumal, zda má pravomoc ve věci rozhodovat. Podle § 17 odst. 1 s. ř. s., dospěje-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Úkolem rozšířeného senátu je tedy sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu, je oprávněn rozhodovat pouze tam, kde mu byla věc postoupena senátem tohoto soudu, který dospěl k právnímu názoru odlišnému od právního názoru dříve Nejvyšším správním soudem vysloveného (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2007, č.j. 2 Afs 52/2006 – 86, publikované pod č. 1762/2009 Sb.NSS).

17. V nyní posuzované věci sám předkládající sedmý senát uvádí, že se s napadeným rozhodnutím osmého senátu nerozhází v obecném náhledu na to, že svobodu projevu lze za určitých podmínek omezit kvůli zachování lidské důstojnosti a že takovým důvodem může být zájem vyjádřený v § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání, aby nebyly bezdůvodně zobrazovány osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Jak vyplývá z dosavadní rekapitulace, oba senáty vycházely na jedné straně z významu svobody projevu jakožto jedné ze základních politických svobod a z nezastupitelné role sdělovacích prostředků v demokratické společnosti, ovšem na straně druhé i z možnosti omezení této svobody ve výjimečných případech, a to i tehdy, když se střetává s ostatními základními právy, v daném případě zejména s právem na lidskou důstojnost. Oba senáty tedy vlastně použily stejný test vyplývající zejména z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 10 Úmluvy pro posouzení přípustnosti konkrétního omezení svobody projevu. Oba senáty tedy zkoumaly, zda za konkrétních skutkových okolností, jak byly dány na jedné straně ve věci České televize a na straně druhé ve věci společnosti CET 21 spol. s r.o., se jednalo o omezení svobody projevu, které je v demokratické společnosti nezbytné, zda tedy dané omezení svobody projevu vycházelo z naléhavé společenské potřeby, zda bylo sledovanému cíli přiměřené a zda důvody uváděné pro toto omezení byly relevantní a dostačující. Oba senáty se přitom v rámci poměrování svobody projevu a ochrany lidské důstojnosti při zobrazování osob umírajících nebo vystavených těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení soustředily zejména na zákonnou podmínku, podle níž lze vysílání takového zobrazení omezit pouze tehdy, je-li toto vysílání bezdůvodné.

18. Sedmý a osmý senát se tedy nerozházejí v právních názorech, s nimiž k hodnocení konkrétních skutkových okolností ve věci České televize na straně jedné a ve věci společnosti CET 21 spol. s r. o. na straně druhé přistupují. Odlišnost spočívá pouze v konečném závěru, který z hodnocení těchto konkrétních skutkových okolností v obou věcech vyplynul. Zatímco tedy osmý senát posoudil konkrétní jednání společnosti CET 21 spol. s r. o. tak, že naplňuje veškeré znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání, má sedmý senát za to, že výše uvedeným jednáním Česká televize tento delikt nespáchala.

19. Je tedy zřejmé, že o odlišné právní závěry, tedy, v širším slova smyslu, o odlišné právní názory těchto dvou senátů Nejvyššího správního soudu by se mohlo jednat nanejvýš tehdy, pokud by posuzované skutky České televize na straně jedné a společnosti CET 21 spol. s r. o. na straně druhé, jimiž byl podle žalované spáchán správní delikt podle

§ 60 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání, byly v rozhodujících rysech shodné. Tak tomu ovšem není.

20. Přes některé shodné či podobné okolnosti vykazují totiž předmětná jednání České televize a společnosti CET 21 spol. s r. o. řadu nikoliv nepodstatných rozdílů. Tyto rozdíly začínají již od rozsahu a způsobu, jakým byl původní materiál zachycující trýznění chlapce v jednotlivých pořadech Novy a České televize použit. Z rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2008, č.j. fol/7405/08, jímž byla uložena pokuta společnosti CET 21 spol. s r. o., jednoznačně vyplývá, že délka a výběr záběrů z původního materiálu se výrazně liší nejen mezi jednotlivými případy jejich odvysílání v programu Nova navzájem, ale zejména ve srovnání s jejich použitím v pořadech České televize. Například záběry týraného chlapce, které byly odvysílány na programu Nova dne 9. 1. 2008 v pořadu Televizní noviny, popisuje žalovaná takto: *„V záběru je nahý chlapec v komoře zabírán ve chvíli, kdy se snaží pozřít potravu, při levém kraji obrazu je vidět část ruky dospělé osoby, která chlapci dává nevybíravým způsobem do úst další sousto. V dalším záběru je vidět hlavu chlapce ve chvíli, kdy je z větší části odkloněn od kamery. V reportáži bylo dále použito záběru na televizi, ve které je puštěna videonahrávka z komory, v záběru je hlava chlapce. Následuje záběr nahého chlapce z profilu s rukama za zády, chlapec žvýká potravu a dívá se do kamery. Použito je znovu záběrů, na nichž je vidět nahého chlapce v komoře se svázanýma rukama, záběru nahého chlapce v komoře s levou rukou za zády, velkou část záběru tvoří obličej chlapce, statický záběr nahého chlapce ve chvíli, kdy se snaží pozřít potravu, při levém kraji obrazu je vidět část ruky dospělé osoby, která chlapci podává další sousto, statický záběr obličeje chlapce, který má před sebou misku s potravou.“* Z tohoto popisu je zřejmé, že se jedná zčásti o jiné záběry, než které podle výše uvedeného popisu použila ve svých pořadech Česká televize.

21. Liší se samozřejmě i komentář a celkový kontext, do něhož byly záběry týraného chlapce v tom kterém pořadu Novy a České televize zařazeny. Rozdíly mohou být i v tom, zda a případně v jakém rozsahu a jakou metodou byla chráněna identita chlapce na záběrech. Různá je i doba, kdy byly tyto záběry v rámci jednotlivých pořadů odvysílány. Liší se též četnost vysílání těchto záběrů. Zatímco Česká televize je vysílala dvakrát, Nova šestkrát.

22. Je tedy zřejmé, že skutky obou provozovatelů televizního vysílání, v nichž žalovaná spatřovala bezdůvodné zobrazení osoby vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost, se v některých relevantních rysech odlišují. Pokud tedy sedmý senát dospěl po zhodnocení skutkových okolností ve své věci k závěru, že Česká televize předmětný správní delikt nespáchala, zatímco osmý senát uzavřel na základě posouzení nikoli shodného jednání společnosti CET 21 spol. s r. o., že ke spáchání tohoto deliktu došlo, nelze v tom spatřovat odlišnost právních názorů obou senátů, která by zakládala možnost rozhodování rozšířeného senátu.

V. Závěr

23. Rozšířený senát tedy neshledal, že by se předkládající senát hodlal odchýlit od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Nejsou tedy splněny podmínky stanovené v § 17 odst. 1 s. ř. s. k tomu, aby rozšířený senát mohl o věci

rozhodovat. Rozšířený senát tedy bez dalšího věc vrací sedmému senátu k dalšímu projednání a rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu